Peedule ja Mallele oli hiireisa mure tundmatu. Hiirepere asus nüüd uuesti magama. Nukud soovisid head ööd ja heitsid siis pehmele põhule. Natukese aja pärast kostis vaikuses hiireema tasane hääl:

„Kas sa tead, kes sihukesed peaksid olema? Ei söö ega joo teised, üldse on nad veidi imelikud.“

„Nad on inimeste nukud,“ venitas hiirekaasa, kes lakkus esimesi käppi ja siis nendega üle pea tõmbas, et kõrvataguseid puhastada.

„Meil on varsti võid ja rasva vaja. Laste kondid on nii peenikesed,“ sosistas jälle hiireema ja haigutas ise magusalt.

„Kui täna hommiku poole ööd pääsen toidukappi, siis saan ehk rasva. Võiga on lugu halvem, sest köögi Liisa lubas osta uue võianuma ja seda ei jõua ühe ööga läbi närida,“ arvas hiireisa.

„Ma tulen kaasa ja aitan sind,“ trööstis teine.

„Ei, seda sa küll ei tohi. Mõtle, kui me mõlemad kassi kätte satuksime, kes siis meie lapsi kasvatab?“ Mõlemad hiired jäid kurvalt mõtlema, tõmbasid endid siis kerasse ja suikusid unne. Oli päris vaikne. Nagu õige kõrgelt ülevalt kostis siia inimeste liikumine. Korraga sosistas peenike hääl pimedusest:

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 16